

Der henvises til lovforslagets § 15 og bemærkningerne hertil.

3.3.1.2. Sagsanlæg mv. med henblik på at opnå en bindende afgørelse

Udvalget foreslår en bestemmelse om afbrydelse ved sagsanlæg og andre foranstaltninger, der foretages med henblik på at opnå en bindende afgørelse, der fastslår fordringens størrelse og eksistens. Indholdet af bestemmelsen svarer i det væsentlige til 1908-lovens § 2, 2. pkt., 2. led, således som denne bestemmelse er blevet forstået i retspraksis, men der foreslås forskellige præciseringer.

Den foreslåede bestemmelse vil bl.a. omfatte en *administrativ afgørelse*, som bliver bindende for parterne, hvis den ikke indbringes for domstolene inden en vis frist, og som fastslår kravets eksistens og størrelse. Den omfatter endvidere en afgørelse truffet af et privat klage- eller ankenævn, som fastslår kravets eksistens og størrelse, og som er bindende for skyldneren. En afgørelse kan blive bindende for indklagede i tilfælde, hvor denne ikke rettidigt afgiver erklæring om ikke at være bundet, hvis vedtægten indeholder bestemmelse om en sådan ordning, eller hvor indklagede har tilsluttet sig et nævn, hvis vedtægter indebærer, at medlemmerne er forpligtet til at efterleve nævnets afgørelser.

Baggrunden for forslaget er, at afgørelserne i de nævnte situationer i realiteten er bindende på samme måde som en domstolsafgørelse i 1. instans, henholdsvis som en voldgiftskendelse. I de nævnte tilfælde vil indbringelsen for den administrative myndighed eller det private klagenevæn efter udvalgets forslag være fristafbrydende, uden at der gælder yderligere betingelser.

Udvalget har fundet det overflødigt at medtage en henvisning til retsforslag i bestemmelsen.

Af 1908-lovens § 2, 2. pkt., fremgår det, at et retsligt skridt skal »forfølges uden uforløst ophold«. Udvalget finder, at der fortsat bør gælde en sådan betingelse, idet det ikke kan afvises, at der kan være behov herfor, f.eks. i tilfælde, hvor en retssag udsættes med henblik på forligsforhandlinger eller for at afvente behandling i et klage- eller ankenævn. Udvalget foreslår dog, at formuleringen »inden for rimelig tid« anvendes i stedet for »uden uforløst ophold«. Den førstnævnte formulering stemmer efter udvalgets opfattelse bedre overens med retspraksis og giver større fleksibilitet.

Et sagsanlæg bør efter udvalgets opfattelse bevare sin fristafbrydende virkning i tilfælde, hvor fordringshaveren meddeles *oprejsningsbevilling*, *anketilladelse* eller *tredeinstansbevilling* efter retsplejelovens §

368, stk. 1 og 2, § 371 og § 372, stk. 1 og 2. I disse tilfælde, hvor der gives adgang til fortsat behandling af sagen, er denne »udvidede« ankeadgang en del af appelsystemet, og efter udvalgets opfattelse vil det derfor være mest hensigtsmæssigt, at en anketilladelse medfører, at det oprindelige sagsanlæg bevarer sin afbrydelsesvirkning. Efter de nævnte bestemmelser gælder der bestemte frister for, hvor sent en ansøgning om anketilladelse mv. kan indgives til retten eller Procesbevillingsnævnet, og det er derfor begrænset, hvor længe afbrydelsesvirkningen kan udstrækkes.

Spørgsmålet er efter udvalgets opfattelse mere tvivlsomt i de specielle tilfælde, hvor der meddeles fordringshaveren tilladelse til *ekstraordinær anke eller genoptagelse* efter retsplejelovens § 399. Efter udvalgets opfattelse bør udgangspunktet være, at en tilladelse til ekstraordinær anke eller genoptagelse ikke medfører, at det oprindelige sagsanlæg bevarer sin fristafbrydende virkning.

Udvalget foreslår, at der indføres nærmere bestemmelser om de enkelte retsskridt, der afbryder forældelsen.

Hvis fordringen gøres gældende ved en *domstol*, foreslås det, at afbrydelse sker ved *indlevering af stævning eller betalingspåkrav til retten*. Dette svarer til gældende ret.

Herudover foreslår udvalget, at der ligesom efter gældende ret skal ske afbrydelse, når *påstand om en fordring nedlægges under retssagen*, herunder som modkrav. Bestemmelsen vil omfatte tilfælde, hvor sagsøgeren under sagen forhøjer sit krav, samt tilfælde, hvor et modkrav fremsættes til selvstændig dom.

Det er efter gældende ret uafklaret, i hvilket omfang fremsættelse af *modkrav til compensation* afbryder forældelsesfristen. Udvalget finder, at der bør ske afbrydelse i disse tilfælde i det omfang, fordringen dækkes af hovedfordringen, dvs. at der sker afbrydelse for den del af fordringen, der svarer til hovedkravet.

Herudover finder udvalget, at kreditors nedlæggelse af *frifindelsespåstand under en »negativ« anerkendelsessag* (anerkende, at et krav ikke er berettiget) anlagt af debitor bør medføre afbrydelse af forældelsesfristen for kreditors krav. Dette må antages at svare til gældende ret. Afbrydelsen bør efter udvalgets opfattelse ske med virkning allerede fra skyldnerens sagsanlæg og ikke først ved kreditors nedlæggelse af frifindelsespåstanden.

I tilfælde, hvor der er aftalt *voldgiftsbehandling*, eller hvor *anden særlig afgørelsesmåde* er hjemlet, herunder f.eks. tilfælde, hvor sagen indbringes for en administrativ myndighed, der har kompetence til at træffe en bindende afgørelse, foreslås det, at afbrydelsen